

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Lenky Oulíkové a Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. V.**, zastoupený Mgr. Martinem Jebavým, advokátem se sídlem Navrátilova 675/3, Praha 1, proti žalované: **generální ředitelka Generálního finančního ředitelství**, se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 Ad 8/2020-80,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 Ad 8/2020-80, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce (stěžovatel) byl ve služebním poměru na dobu neurčitou jako odborný rada na služebním místě 400137 ve Specializovaném finančním úřadu, Sekci výkonu daní, Odboru výkonu daní III, Oddělení výkonu daní II, s výkonem služby v oboru služby 2. Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry se služebním působištěm v Brně.

[2] Rozhodnutím ředitele Specializovaného finančního úřadu ze dne 30. 12. 2019, č. j. 95275/19/7400-20190-109732 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl stěžovatel s účinností ode dne následujícího po doručení rozhodnutí podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 30. 4. 2020 (dále jen „zákon o státní službě“) převeden na služební místo 400054, rada/odborný rada ve Specializovaném finančním úřadu, Sekci metodiky a řízení, Odboru cenové kontroly, Oddělení cenové kontroly IV, v oboru služby 2. Daně, poplatky a jiná obdobná peněžitá plnění a hazardní hry a 1. Finance se službou na dobu neurčitou, s výkonem služby na tomto služebním místě po dobu neplaceného volna B. R., nejdéle do 15. 3. 2020, se služebním působištěm

v Brně. Nástup do služby na služebním místě byl stanoven dnem následujícím po dni doručení rozhodnutí. Zároveň byl stěžovatel s účinností ode dne následujícího po doručení zařazen do 11. platové třídy a byl mu určen plat. Důvodem převedení bylo zrušení služebního místa stěžovatele na základě systemizace stanovené usnesením vlády č. 811 ze dne 18. 11. 2019.

[3] Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím generální ředitelky Generálního finančního ředitelství ze dne 3. 4. 2020, č. j. 19034/20/7400-11196-050764 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

II.

[4] Proti napadenému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl. K obecné námitce stěžovatele, že žalovaná nepřezkoumala napadené rozhodnutí v rozsahu všech námitek uvedených v odvolání a v jeho doplnění, městský soud konstatoval, že žalovaná se zabývala všemi námitkami uvedenými v odvolání. Námitku týkající se porušení § 77 a 78 zákona o státní službě žalovaná vypořádala způsobem odpovídajícím její obecnosti. Na doplnění odvolání nemohla reagovat, neboť bylo podáno až po vydání rozhodnutí. Poukázal na to, že řízení bylo v souladu s § 165 zákona o státní službě zahájeno vydáním prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí nebylo retroaktivní, jelikož z jeho výroku jasně vyplývá, že přeřazení nabylo v souladu s § 74 správního řádu účinnosti až ke dni následujícímu po jeho doručení. Pokud jde o neprojednání převedení na jiné místo se stěžovatelem, městský soud připustil, že by bylo s ohledem na zásadu vstřícnosti a ekonomie žádoucí, nejde však o zákonnou podmínku (*conditio sine qua non*) samotného převedení.

[5] Ve vztahu k systemizaci městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, č. Sb. NSS 4088/2020 (dále jen „rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019-70“), vymezil, že správní soudy jsou oprávněny pouze posoudit, zda byla schválena zákonným způsobem a zda sledovala legitimní cíl. Podle městského soudu byla systemizace schválena zákonným způsobem. Městský soud nepřisvědčil námitce porušení zásady dvouinstančnosti, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že návrh Specializovaného finančního úřadu ze dne 1. 7. 2019 obsahoval pouze 19 rušených služebních míst a až poté byl jejich počet navýšen o služební místo stěžovatele Generálním finančním ředitelstvím. Při schvalování systemizace se nejedná o správní řízení, a zásada dvouinstančnosti se tedy neuplatní. Podle § 19 odst. 1 služebního zákona bylo v kompetenci Generálního finančního ředitelství jakožto nadřízeného orgánu všech finančních úřadů provést změnu Dodatku č. 7 Služebního předpisu GFŘ č. 1/2018, a tedy i zrušit služební místo žalobce. K namítané diskriminaci městský soud uvedl, že stěžovatel netvrdil porušení zásady rovného zacházení zaručující rovná práva zaměstnancům, kteří se nacházejí ve stejném či srovnatelném postavení. Důvodnou neshledal ani námitku účelovosti přeřazení. Předně konstatoval, že stěžovatel ničím neprokazuje, že důvodem byla jeho angažovanost v nově založené odborové organizaci. Z předložených listin nelze tento závěr dovodit, neboť ze skutečnosti, že generální ředitelka Generálního finančního ředitelství neprojednala návrh systemizace s Odborovou organizací odpovědných zaměstnanců státu, z. s., závěr o účelovosti přeřazení nevyplývá. Uvedená tvrzení by mohla mít váhu, pokud by neobstály objektivní skutečnosti odůvodňující zrušení služebního místa. V napadeném rozhodnutí je však vysvětleno, že základním důvodem byl přesun služební činnosti supervizora, kterou

pokračování

vykonával stěžovatel, do kompetence Oddělení řízení rizik a vyhledávání v Sekci metodiky a řízení, neboť náplň služební činnosti supervizora obsahově odpovídala služební činnosti tohoto oddělení. Dalším důvodem bylo, že služební místo stěžovatele v Oddělení výkonu daní II bylo umístěno na jiné adrese, než na které působili ostatní zaměstnanci v něm zařazení, což způsobovalo problémy v zastupitelnosti a v operativnosti ohledně organizačních a personálních záležitostí. Městský soud dospěl k závěru, že tyto důvody, jejichž existenci stěžovatel nezpochybnil, nejsou v rozporu s právním řádem a jsou výrazem snahy o zvýšení efektivity a racionalizaci a zjednodušení plnění úkolů. Důvody pro zrušení služebního místa tedy považoval za zákonné, dostatečné a sledující legitimní cíl. Na tom dle městského soudu nemohly nic změnit stěžovatelem uvedené skutečnosti týkající se předchozích rozhodnutí o jeho služebním poměru, která jsou samostatně napadnutelná u soudu a nebyla jako nezákonná zrušena. Městský soud uzavřel, že se z těchto důvodů dále nezabýval neurčitým tvrzením stěžovatele, že „*se z neověřených informací dozvěděl, že s vysokou mírou pravděpodobnosti šlo o cílenou likvidaci jeho osoby*“, a neprovedl k němu navržené důkazy.

[6] Závěrem městský soud s odkazem na rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019-70 uvedl, že služební funkcionář se v prvostupňovém rozhodnutí zabýval kritérii vhodnosti služebního místa, na které byl stěžovatel převáděn, konkrétně zdravotním stavem stěžovatele, jeho vzděláním, kvalifikací, vykonávaným oborem služby, služebním působištěm a zařazením do platové třídy. Stěžovatel kromě snížení platové třídy o stupeň jiný důvod nevhodnosti místa v žalobě ani v odvolání neuvedl. Z pohledu tohoto kritéria považoval městský soud služební místo za vhodné, neboť z judikatury vyplývá, že o vhodné místo se nejedná pouze v případě, pokud by došlo ke snížení o víc než dvě platové třídy. Městský soud uzavřel, že pokud je místo, na které byl stěžovatel přeřazen, pro něj objektivně vhodné, správní orgán nemusel uvádět další volná místa, která by se mohla zdát stěžovateli ze subjektivního hlediska vhodnější.

III.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

[8] Předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Namítá, že z něj není zřejmé, jak dospěl městský soud k závěru, že systematizace byla schválena zákonným způsobem. Vytýká městskému soudu, že nerozvedl své úvahy, na jejichž základě dospěl k závěru, že důvody pro systemizaci byly právně přípustné a dostatečné, a nevypořádal se s námitkami uplatněnými v žalobě.

[9] Stěžovatel dále spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že z něj není patrné, jaký služební orgán městský soud mínil v odstavci 81. Vytýká městskému soudu, že odkázal na § 17 odst. 2 větu první zákona o státní službě a nezohlednil § 16 zákona o státní službě, z něž vyplývá, že Generální finanční ředitelství jakožto nadřízený služební úřad plní úkoly za finanční úřady a Odvolací finanční ředitelství. S ohledem na počet služebních úřadů a množství zaměstnanců potřebuje pro vypracování návrhu systemizace součinnost s ostatními služebními orgány.

[10] Stěžovatel odmítá závěr městského soudu, že i když s ním správní orgány neprojednaly převedení na jiné služební místo, nečiní to rozhodnutí nezákonným. Namítá, že došlo k porušení § 130 zákona o státní službě, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Neprojednání zrušení služebního místa je též porušením čl. 27 a 28 Listiny základních práv Evropské unie, v nichž je zakotvena myšlenka potřeby garance práv na informování a konzultování významných záležitostí souvisejících s výkonem práce a na vyjednávání. Poukazuje na to, že právo na informace a projednání zakotvuje i zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, který by měl být vodítkem i při výkladu zákona o státní službě. Upozorňuje, že kolektivní dohoda vyššího stupně uzavřená dne 12. 12. 2018 mezi Vládou České republiky a v ní vyjmenovanými odborovými svazy v čl. 3 odst. 4 uvádí, že informováním ve smyslu § 129 odst. 3 zákona o státní službě se rozumí poskytnutí nezbytných údajů, z nichž je možné jednoznačně zjistit stav oznamované skutečnosti, popřípadě k ní zaujmout stanovisko. Služební úřad je povinen poskytnout odborové organizaci informace a podklady pro projednání podle § 129 odst. 2 zákona o státní službě v dostatečném předstihu a písemně, aby je mohla posoudit a vyjádřit své stanovisko před uskutečněním opatření. Primárním držitelem práva na informace je přitom státní zaměstnanec jako jednotlivec, tedy i stěžovatel, ačkoli je při hájení svých zájmů zastoupen odborovou organizací. Rozsah informací, na jejichž sdělení ze strany služebního úřadu mají státní zaměstnanci právo, vymezuje § 130 zákona o státní službě. Stěžovatel vytyká městskému soudu, že bagatelizuje porušení zákona, jímž mu byla práva na informace upřena. Stěžovatel měl právo na projednání zrušení služebního místa ze strany služebního orgánu. Zdůrazňuje, že s tím souvisela také část jeho žalobních námitek směřujících proti nezákonnosti systemizace. Závěry městského soudu o zákonnosti systemizace jsou dle stěžovatele z výše uvedených důvodů nejen nepřezkoumatelné, ale navíc spočívají i na nesprávném právním posouzení.

[11] Stěžovatel dále namítá, že městský soud dospěl k závěru o souladu systemizace se zákonem, aniž se vypořádal se stěžovatelem namítanou skutečností, že ačkoli byl ve služebním poměru na dobu neurčitou, byl převeden na údajně vhodné služební místo pouze na dobu do 28. 2. 2020, tedy na dobu necelých dvou měsíců. Vzhledem k tomu, že se městský soud nevypořádal se všemi námitkami, je jeho závěr o zákonnosti systemizace předčasný. K odkazu městského soudu na napadené rozhodnutí, podle něž bylo základním důvodem zrušení místa stěžovatele převedení služební činnosti supervizora, kterou stěžovatel vykonával, do kompetence Oddělení řízení rizik a vyhledávání v Sekci metodiky a řízení, stěžovatel uvádí, že fakticky byl zařazen v Oddělení výkonu daní II jako kontrolor. Činnost supervizora nebyla systemizována, a důvod ke zrušení místa byl tudíž pouze zástupný a účelový. Činnost supervizora vykonával na základě úkolů od služebního orgánu ze systemizované pozice kontrolora. Službu vykonával z jiné adresy z důvodu jiných požadavků na reálný výkon služby. Zrušením tohoto služebního místa došlo k ponížení reálného stavu zaměstnanců podílejících se na správě daní v terénu. To, že zadávané úkoly byly odlišné od služebního zařazení, přitom nebylo pro soud indicií, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není logické. Stěžovatel se domnívá, že pokud by bylo pravdivé tvrzení služebního orgánu, že služební činnost supervizora byla převedena pod jiný útvar, nedává smysl zrušení služebního místa kontrolora bez náhrady. Z toho je dle stěžovatele zřejmé, že nešlo o systemizované místo, ale o jeho osobu.

pokračování

[12] Stěžovatel též namítá, že závěr městského soudu, že netvrdil diskriminaci spočívající v porušení zásady rovného zacházení se zaměstnanci, je v rozporu s obsahem spisu, neboť námitku diskriminace uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a následně též na straně 2, 11 a 12 žaloby.

[13] Namítá také, že městský soud neprovedl dokazování za účelem zjištění, zda podklady pro převedení stěžovatele na jiné služební místo byly schváleny zákonným způsobem, sledovaly legitimní cíl a zda nešlo o diskriminační postup s cílem zbavit se stěžovatele. Městský soud tedy nezjistil správně skutkový stav, což mělo vliv na posouzení zákonnosti systemizace a otázky diskriminace. Městský soud porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces, neboť odmítl provést navržené výslechy svědků s předčasným úsudkem, že by byly neúčelné a pro rozhodnutí nepotřebné. Bez jejich provedení nebyl řádně zjištěn skutkový stav a bylo převzato pouze tvrzení žalovaného, v jehož prospěch městský soud rozhodl. Stěžovatel se domnívá, že pokud by městský soud provedl výslech svědků, dospěl by k závěru, že systemizace nebyla schválena zákonným způsobem, neboť ze strany představených došlo k porušení zákonných povinností. Postup městského soudu byl dle stěžovatele v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1247/20.

[14] Stěžovatel též namítá nesprávné právní posouzení otázky retroaktivity prvostupňového rozhodnutí. Podle stěžovatele je prvostupňové rozhodnutí retroaktivní, neboť ruší služební místo stěžovatele s účinností k 31. 12. 2019, ačkoliv bylo vydáno až 8. 1. 2020, a je tedy zjevné, že zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti zpětně. Stěžovateli není zřejmé, kde byl služebně zařazen od 1. 1. 2020 do doručení prvostupňového rozhodnutí, když jeho služební místo bylo zrušeno k 31. 12. 2019. Argumentuje, že prvostupňové rozhodnutí mělo být z důvodu retroaktivity v odvolacím řízení zrušeno.

[15] Stěžovatel z výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i prvostupňové a napadené rozhodnutí, případně, nebudou-li splněny podmínky pro postup dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Žalovaná navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Má za to, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Městský soud vymezil rozsah soudního přezkumu systemizace služebních míst, zhodnotil, že systemizaci považuje za schválenou zákonným způsobem, přičemž se zaměřil na konkrétní žalobní námitku a vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou a proč neprovedl navržené důkazy. Pokud městský soud neprovedení důkazů řádně zdůvodnil, postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Městský soud se zabýval namítanou diskriminací. K námitce stěžovatele se zabýval také procesem schvalování systemizace v rámci Finanční správy České republiky a vztahem ředitele Specializovaného finančního úřadu a Generálního finančního ředitelství jakožto vrcholného orgánu finanční správy, který zastřešuje soustavu všech správních orgánů na poli finanční správy. Ustanovení § 16 zákona o státní službě nebylo pro posouzení postupu při schvalování systemizace relevantní, nebylo třeba ho v napadeném rozsudku zohledňovat a chybějící úvaha v tomto ohledu nemůže založit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[17] K námitce retroaktivity žalovaná poukazuje na to, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je stanoveno, že se stěžovatel převádí na jiné služební místo dnem následujícím

po dni doručení tohoto rozhodnutí. Také nástup do služby na novém služebním místě byl určen dnem následujícím po dni doručení rozhodnutí. Takto vymezené účinky nemohou způsobovat retroaktivitu a upravovat výkon služby v období od 1. 1. 2020. Změna služebního poměru prvostupňovým rozhodnutím spočívala v převedení stěžovatele na jiné služební místo. Tímto rozhodnutím nebylo zrušeno původní služební místo. K tomu došlo schválením systemizace na rok 2020. V období od zrušení služebního místa nebyl stěžovatel zařazen na žádném služebním místě, jeho služební poměr však trval. Skutečnost, že nástup do služby na novém služebním místě byl určen až dnem následujícím po dni doručení rozhodnutí o převedení, nejde k tíži stěžovatele a nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Situace, kdy převedení na jiné (nové) služební místo není účinné ihned dnem následujícím po dni zrušení původního systemizovaného místa, v praxi nastávají, neboť systemizace bývá vládou zpravidla schvalována až v závěru roku předcházejícího, přičemž až následně lze systemizační změny promítnout ve služebním předpisu žalovaného. Ačkoliv žalovaná bez zbytečného odkladu změnila služební předpis č. 1/2018, kterým se stanoví organizační struktura a požadavky na služebních a pracovních místech v orgánech finanční správy České republiky, prostřednictvím dodatku č. 7, změny v rámci finanční správy byly mimořádně rozsáhlé. Stěžovatel byl od 2. 12. 2019 dočasně neschopný k výkonu služby, a osobní doručení na pracovišti bylo tudíž vyloučeno. Rozhodnutí mu proto bylo zasláno prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb a byl vhodně formulován den nástupu do služby na novém služebním místě nikoli ke dni 1. 1. 2020, ale dnem následujícím po dni doručení rozhodnutí.

[18] Pokud jde o odkaz stěžovatele na § 130 zákona o státní službě, jde o ustanovení zařazené do části osmé, Informování státních zaměstnanců a projednání věcí služby, odborové organizace, rada státních zaměstnanců a zástupce státních zaměstnanců pro bezpečnost a ochranu zdraví, hlavy I, Informování státních zaměstnanců a projednání věcí služby. Z tohoto zařazení je dle žalovaného patrný účel a smysl předmětné právní úpravy. V návaznosti na § 129 zákona o státní službě se jedná o projednání v rámci vztahů kolektivní povahy, nikoli o projednání v tom smyslu, které je rozhodné v této věci, tedy naplnění zásady vstřícnosti a součinnosti ve smyslu § 4 správního řádu. Žalovaná je přesvědčena, že uvedené zásady ve správním řízení naplnila, když absence projednání nečiní správní rozhodnutí o převedení nezákonným. Žalovaná poukazuje na to, že organizační změny v rámci služebního úřadu nejsou zákonem o státní službě podmíněny souhlasem státních zaměstnanců. V případech, kdy je souhlas státního zaměstnance se změnou týkající se jeho individuálního služebního poměru vyžadován, je tato podmínka výslovně zakotvena. Z těchto důvodů má za to, že stěžovateli nebylo upřeno právo na informace a městský soud správně uzavřel, že neprojednání převedení se stěžovatelem nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí o jeho převedení.

[19] Žalovaná se ztotožňuje též se závěrem městského soudu ohledně zákonnosti systemizace. K námitce, že městský soud pominul, že stěžovatel byl převeden na jiné služební místo na necelé dva měsíce, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2022, č. j. 2 Ads 163/2021-44, a související rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2021, č. j. 43 Ad 1/2020-64, z nichž vyplývá, že na dočasně uvolněné služební místo lze zařadit či jmenovat jiného státního zaměstnance s tím, že výkon služby na tomto místě je možný pouze na dobu určitou (po dobu uvolnění předmětného služebního místa), jedná se však o působení na konkrétním služebním místě a na služební poměr jako takový to nemá

pokračování

vliv. Argumentaci stěžovatele proto žalovaná považuje za lichou. Připomíná, že soud nemusí reagovat na každý dílčí argument, ale musí se vypořádat s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Dle žalované jsou z napadeného rozsudku závěry ke všem žalobním námitkám jasně patrné.

[20] K polemice stěžovatele s důvody převedení na jiné služební místo a k převedení služební činnosti supervizora do kompetence jiného útvaru žalovaná poukazuje na judikaturu k rozsahu soudního přezkumu systemizace. Zdůrazňuje, že není úkolem správních soudů hodnotit vhodnost a efektivitu organizační struktury, neboť tím by nepřipustně zasahovaly do prostoru vymezeného výkonné moci. Městský soud v intencích judikatury shledal, že důvody pro konkrétní úpravu systemizace, která zrušila služební místo žalobce, jsou zákonné, dostatečné a sledovaly legitimní cíl. K uplatnění námitky diskriminace žalovaná uvádí, že zmínky stěžovatele o jeho cílené likvidaci považuje za spekulaci nepodloženou důkazními prostředky. To dle žalované připustil i stěžovatel, když v žalobě jako zdroj označil neověřené informace. Pokud správní orgán jednal v rámci svých diskrečních pravomocí a převedl stěžovatele na vhodné volné služební místo, protože další výkon služby na stávajícím služebním místě nebyl z důvodu jeho zrušení možný, nelze v jeho postupu spatřovat cílenou likvidaci stěžovatele a znaky šikanózního jednání. Městský soud se k námitce diskriminace a účelového postupu vyjádřil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel ani netvrdil porušení zásady rovného zacházení zaručující rovná práva zaměstnancům, kteří se nacházejí ve stejném či srovnatelném postavení, vyhodnotil námitku diskriminace jako nedůvodnou. Vypořádal se i s námitkou účelového, nesystémového a diskriminačního postupu v jiných řízeních, kdy poukázal na to, že předmětem soudního řízení je pouze napadené rozhodnutí a správní řízení, které mu předcházelo.

IV.

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost je důvodná.

[23] Nejvyšší správní soud předně posuzoval, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť jen u takového rozhodnutí lze zpravidla vážít další kasační námitky (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námitky stěžovatele za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, a ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, a nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06).

[24] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že obsah a kvalita žaloby do značné míry předurčila obsah a kvalitu napadeného rozsudku (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, bod 32, či rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 As 258/2015-37). I přesto, že stěžovatel některé žalobní body formuloval nepřehledně, skutková tvrzení nebyla vždy zcela zřetelně propojena s konkrétními právními důvody nezákonnosti a některé námitky byly uplatněny velmi obecně, je však třeba dát stěžovateli za pravdu, že se městský soud s částí uplatněné argumentace přezkoumatelným způsobem nevypořádal.

[25] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že městský soud učinil závěr, že systemizace byla přijata zákonem stanoveným způsobem, aniž se zabýval všemi důvody nezákonnosti, na které stěžovatel v souvislosti se schvalováním systemizace a přijetím Dodatku č. 7 Služebního předpisu GFR č. 1/2018 v žalobě poukázal.

[26] Městský soud správně vyšel z toho, že při přezkumu systemizace a organizační struktury služebního úřadu schválených podle § 17 a § 19 zákona o státní službě jako závazných podkladů pro vydání rozhodnutí o převedení státního zaměstnance na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona je správní soud oprávněn posoudit i to, zda tyto podklady byly schváleny zákonným způsobem (viz rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019-70).

[27] Městský soud se však omezil na posouzení zákonnosti jejich přijetí z hlediska namítaného porušení dvouinstančnosti, nezabýval se však namítaným nedostatkem projednání zrušení 20 služebních míst, včetně služebního místa stěžovatele, se zaměstnanci, respektive s odborovou organizací, která dle žalobních tvrzení u Specializovaného finančního úřadu působila. V tomto směru stěžovatel s odkazem na označené listinné důkazy (přílohy dokumentu č. j. 211259/19/4000-00061-200168, a to č. j. 933322/19/4000-0061-200168 ze dne 22. 5. 2019 a č. j. 160291/19/4000-0061-200168 ze dne 12. 9. 2019) poukázal mimo jiné na to, že odborová organizace Základní organizace Odborového svazu státních orgánů a organizací byla informována pouze o návrhu ze dne 1. 7. 2019, podle něhož mělo být zrušeno 19 služebních míst, a namítal porušení práva na informace a projednání záležitostí výkonu služby a podmínek jejího výkonu (což zjevně odkazuje na znění § 129 a násl. zákona o státní službě, jejichž porušení stěžovatel namítl v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí). V tomto směru se pak městský soud nevypořádal ani s důkazními návrhy, které stěžovatel k prokázání uvedených tvrzení označil. V této části je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[28] Dostatečnou odpověď na výše uvedenou žalobní argumentaci nepředstavuje konstatování městského soudu, že předchozí projednání převedení na jiné služební místo s převáděným zaměstnancem nepředstavuje zákonnou podmínku samotného převedení, neboť neřeší namítanou nezákonnost systemizace a změny organizační struktury, které byly pro služební funkcionáře závazným podkladem pro rozhodnutí o převedení, z důvodu neinformování zaměstnanců (příslušné odborové organizace) o navýšení počtu rušených služebních míst o služební místo stěžovatele. V dalším řízení tedy bude na městském soudu, aby se i s touto argumentací a k ní navrženými důkazy vypořádal.

[29] S ohledem na závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku se nemohl Nejvyšší správní soud zabývat věcně námitkami stěžovatele, které se týkaly porušení práva na informace a projednání v souvislosti se zrušením služebního místa, neboť uvedené okolnosti přísluší nejprve posoudit městskému soudu.

pokračování

[30] Nejvyšší správní soud se však neztotožňuje se stěžovatelem, pokud spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že není patrné, který služební orgán městský soud mínil v odstavci 81 napadeného rozsudku. V tomto odstavci městský soud pouze citoval § 19 odst. 1 zákona o státní službě, podle něhož „*služební orgán zpracuje podle systemizace návrh organizační struktury služebního úřadu nebo její změny a prostřednictvím příslušného ústředního správního úřadu jej předloží Ministerstvu vnitra k vyjádření. Nevyjádří-li se Ministerstvo vnitra k návrhu do 30 dnů od jeho předložení, považuje se návrh za schválený. Pokud služební orgán nezohlední vyjádření Ministerstva vnitra, může Ministerstvo vnitra návrh předložit k rozhodnutí vládě, jinak se po uplynutí 15 dnů od vyjádření považuje návrh za schválený*“. Ke kompetenci navrhnout změnu organizační struktury dle § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru, včetně zrušení služebního místa stěžovatele, se městský soud vyjádřil v odstavci 84 napadeného rozsudku, který navazoval na citovaná ustanovení. V něm vyložil, že provedení změny organizační struktury Dodatkem č. 7 služebního předpisu č. 1/2018 generálního ředitele Generálního finančního ředitelství bylo v kompetenci (vedoucího) Generálního finančního ředitelství jakožto nadřízeného orgánu všech finančních úřadů, tedy i Specializovaného finančního úřadu. Lze poznamenat, že příslušný služební předpis, který je součástí správního spisu, byl vydán s odkazem na § 11 odst. 6 zákona o státní službě, podle něhož vedoucí služebního úřadu „*může vydat služební předpis, který je závazný i pro státního zaměstnance, který vykonává službu v podřízeném služebním úřadu, zaměstnance v pracovním poměru vykonávajícího činnosti podle § 5 v podřízeném služebním úřadu a osobu ve služebním poměru podle jiného zákona zařazenou k výkonu služby v podřízeném služebním úřadu, je-li pro podřízené služební úřady nezbytná jednotná úprava organizačních věcí služby*“. Současně se městský soud jasně vyjádřil tak, že se požadavek dvouinstančnosti, jehož porušení stěžovatel namítl, mimo správní řízení neuplatní. Z napadeného rozsudku je patrné, jakou úvahou byl v tomto ohledu městský soud veden. Nesouhlas stěžovatele s právním názorem městského soudu nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Úvahu městského soudu nečiní nepřezkoumatelnou ani skutečnost, že se městský soud v napadeném rozsudku výslovně nevyjadřuje k § 16 zákona o státní službě, podle něhož „*nadřízený služební úřad plní v organizačních věcech služby, služebních vztahů státních zaměstnanců a pracovněprávních vztahů zaměstnanců ve správním úřadu úkoly za služební úřad, v němž službu vykonává nebo v pracovním poměru pracuje celkem méně než 25 osob, a za obvodní báňský úřad, okresní správu sociálního zabezpečení, oblastní inspektorát práce, Odvolací finanční ředitelství nebo finanční úřad*“. Stěžovatel ve vztahu k přijímání systemizace a organizační struktury v žalobě nepředestřel žádnou argumentaci opřenou o toto konkrétní ustanovení a nebylo povinností městského soudu, aby ji za stěžovatele domýšlel (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Nejvyššímu správnímu soudu přitom není zřejmé, jaký vliv by mělo mít citované ustanovení na výše uvedený závěr městského soudu o kompetenci generálního ředitele Generálního finančního ředitelství k vypracování návrhu organizační struktury.

[31] Při přezkumu systemizace a změny organizační struktury jako podkladových úkonů pro rozhodnutí o převedení stěžovatele na jiné služební místo byl městský soud povinen v mezích žalobních námitek též přezkoumat, zda neexistovaly konkrétní okolnosti svědčící o účelovosti daného postupu (srov. např. rozsudek č. j. 4 Ads 423/2019-70, či rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Ads 113/2020-55, a ze dne 13. 11. 2023, č. j. 3 Ads 269/2022-36).

[32] Městský soud v napadeném rozsudku odůvodnil, proč považoval důvody zrušení služebního místa vymezené v napadeném rozhodnutí za právně přípustné a dostatečné. Vyšel z toho, že stěžovatel v žalobě nezpochybnil skutečnosti popsané v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, jimiž bylo zrušení služebního místa odůvodněno. Stěžovatel nezpochybňoval, že vykonával činnost tzv. supervizora vymezenou v Taktickém postupu č. 6/2018 ředitele Specializovaného finančního úřadu řízenou přímo ředitelem Specializovaného finančního úřadu, která zahrnovala shromažďování podnětů vymezených v uvedeném dokumentu, jejich evidenci a kontrolu plnění stanovených úkonů a zpracování roční souhrnné informace o přijatých a vyřízených podnětech, a že plně nevykonával činnosti související s daňovou kontrolou a postupy při správě daní uvedené v charakteristice služebního místa. Nezpochybňoval, že systemizované služební místo, na němž byl zařazen, mělo jako jediné v daném oddělení služební působišť na jiné adrese, nebyla tak zajištěna zastupitelnost a docházelo ke komplikacím v organizačních a personálních věcech. Nezpochybňoval také, že služební činnost tzv. supervizora odpovídala náplni činnosti vykonávané jiným útvarem, Oddělením řízení rizik a vyhledávání, do jehož kompetence byla přesunuta a v němž pro ni byla zastupitelnost zajištěna. Městskému soudu nelze vytýkat, že „převzal tvrzení žalovaného“ z napadeného rozhodnutí, jestliže proti nim stěžovatel v žalobě nebrojil. Městskému soudu nepřislušelo, aby za stěžovatele spekulativně domýšlel argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, neboť takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci jeho advokáta (viz bod 32 výše uvedeného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 3/2008-78). Městský soud v mezích žalobních bodů vyhodnotil, že výše uvedené stěžovatelem nezpochybněné skutečnosti nejsou v rozporu s právními předpisy a vyjadřují snahu o zvýšení efektivity a racionalizaci a zjednodušení plnění úkolů, a jde tedy o právně přípustný (zákonný) a dostatečný důvod sledující legitimní cíl. Jak již bylo uvedeno, nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

[33] Stěžovatel v žalobě nenamítl, že zrušení místa bylo účelové, neboť úkoly, které mu byly zadávány, byly odlišné od služebního zařazení, a převod činnosti supervizora pod jiný útvar nemohl odůvodnit zrušení služebního místa kontrolora a snížení počtu zaměstnanců podílejících se na správě daní v terénu, a proto se městský soud touto argumentací při přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 větou první s. ř. s. nezabýval. Vzhledem k tomu, že tento důvod stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl, není tato kasační námitka přípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Lze tak pouze poznamenat, že obecně nelze považovat při snaze o snížení celkového počtu služebních míst za nelegitimní zrušení takového služebního místa, na němž byla fakticky vykonávána činnost, jejíž výkon je vhodnější zajistit jiným způsobem.

[34] Lze však souhlasit se stěžovatelem, že se městský soud nevypořádal se všemi skutečnostmi a důkazními návrhy, které předestřel na podporu své argumentace, že zrušení služebního místa stěžovatele bylo účelové a že skutečným důvodem organizační změny byla snaha o jeho „likvidaci“ v souvislosti s jeho působením v nové odborové organizaci, což

pokračování

mohlo mít vliv na věcnou správnost posouzení namítané účelové povahy systemizace a na ni navazující organizační změny.

[35] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že se městský soud opomněl zabývat jeho tvrzením, že byl na jiné služební místo převeden pouze „provizorně“ (tedy nejdéle do 15. 3. 2020), aniž by bylo doloženo, že se v době převedení nenabízela jiná služební místa, a poté byl zařazen mimo výkon služby. Městský soud pouze uvedl, že pokud služební funkcionář našel objektivně vhodné místo, nebylo třeba vyhledávat další. Namítaným poukazem na dočasnost služebního místa, na které byl stěžovatel převáděn, se však nezabýval. Nejde přitom o okolnost, která by zcela zjevně nemohla ani potenciálně v kontextu dalších skutečností představovat indicii naznačující účelovost postupu. Bylo tedy povinností městského soudu, aby i tuto okolnost ve svých úvahách reflektoval a okolnosti, na něž v této souvislosti poukazyval stěžovatel, zhodnotil v jejich souhrnu.

[36] Pokud jde o namítané neprovedení navržených důkazů, z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu plyne, že účastníci řízení mají právo skutkově a právně argumentovat a k prokázání svých tvrzení navrhopvat důkazy, čemuž odpovídá povinnost soudů se s touto argumentací vypořádat, tedy rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, a pokud důkaz neprovede, odůvodnit, z jakých důvodů tak učinil (náleží Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1891/18, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, ze dne 15. 12. 2011, č. j. 1 As 84/2010-72, či ze dne 28. 4. 2022, č. j. 8 Afs 315/2019-53). Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42, „soud není povinen provést všechny důkazy navrhované účastníkem řízení, avšak je vždy povinen náležitě odůvodnit, z jakých důvodů navrhovaný důkaz neprovedl. Na splnění výše uvedených podmínek je nutné trvat, neboť jsou zárukou práva na spravedlivý proces [...]. V opačném případě jde o tzv. opomenutý důkaz, jenž zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Neakceptování návrhu na provedení důkazů lze současně založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále je myslitelný argument, podle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89).“

[37] Městský soud k námitce stěžovatele týkající se účelovosti zrušení služebního místa úvodem konstatoval, že stěžovatel nijak neprokazoval své tvrzení, že skutečným důvodem převedení na jiné služební místo byla jeho angažovanost v odborové organizaci, aniž se však jasně a srozumitelně vypořádal s jednotlivými důkazními návrhy, které stěžovatel k prokázání tohoto tvrzení, respektive skutečností, z nichž skutečný účel organizačních změn dovozoval, označil. Městský soud se pouze stručně vyjádřil k navrženým listinným důkazům s tím, že z nich uvedené tvrzení dovodit nelze, byť nebyly provedeny k důkazu (všechny důkazní návrhy byly při jednání městského soudu zamítnuty). K návrhům na provedení výslechů svědků označených v bodu 21 žaloby k prokázání okolností předložení návrhu na změnu systemizace, jež měly dle stěžovatele podporovat jeho tvrzení o skutečném

účelu zrušení služebního místa, se městský soud nikterak nevyjádřil. Městský soud poté v návaznosti na posouzení důvodů zrušení služebního místa uvedených v napadeném rozhodnutí konstatoval, že za této situace neprováděl důkazy k obecnému tvrzení stěžovatele, že se „z neověřených informací dozvěděl, že s vysokou mírou pravděpodobnosti šlo o cílenou likvidaci jeho osoby“. Právě na toto tvrzení ovšem v žalobě bezprostředně navazovalo výše uvedené tvrzení o tom, že na Generálním finančním ředitelství bylo rozhodnuto v září 2019 zrušit služební místo právě stěžovateli, neboť se stal předsedou nové odborové organizace, které dle městského soudu stěžovatel nijak neprokazoval. Z výše uvedeného není zcela zřejmé, z jakého důvodu nebyly provedeny jednotlivé důkazy, které stěžovatel v žalobě označil na podporu tvrzení o účelovosti zrušení služebního místa. Důvody, pro které městský soud neprovedl stěžovatelem navržené důkazy, přitom nelze seznat ani z důvodů sdělených při jednání soudu. Na něm bylo pouze konstatováno, že městský soud považoval všechny označené důkazy za nadbytečné, neboť vzhledem k povaze sporu postačil pro rozhodnutí spisový materiál. K tomu lze pouze v obecnosti poznamenat, že existence okolností, jež by mohly svědčit o účelovosti zrušení služebního místa a o tom, že důvody vymezené v napadeném rozhodnutí byly pouze zástupné, nemusí a z povahy věci obvykle nebude vyplývat z obsahu správního spisu, ale bude na žalobci, aby takové okolnosti (indicie) tvrdil a prokázal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2023, č. j. 3 Ads 269/2022-36).

[38] V dalším řízení tedy bude na městském soudu, aby se předně vypořádal s namítanou nezákonností při přijímání změny organizační struktury (neinformování zaměstnanců o změně návrhu systemizace a organizační struktury) a k ní navrženými důkazy, a v návaznosti na to posoudil, zda stěžovatelem předestřené skutečnosti mohou ve svém souhrnu svědčit o účelovosti organizační změny, a tudíž zpochybnit, že systemizace, resp. organizační změna skutečně sledovala v napadeném rozhodnutí uvedený legitimní cíl, a aby se přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi důkazními návrhy, které k prokázání těchto tvrzení stěžovatel označil. Je přitom třeba připomenout, že stěžovatel má ohledně okolností, z nichž dovozuje účelovost zrušení služebního místa, povinnost je dostatečně konkrétním způsobem tvrdit a svá tvrzení prokázat.

[39] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje, že uplatnil námitku diskriminace, jeho kasační argumentace se mívá s důvody napadeného rozsudku. Z napadeného rozsudku městského soudu je totiž patrné, že městský soud nezpochybňoval, že stěžovatel vznesl též námitku diskriminace, nicméně ve vztahu k „namítané diskriminaci“ dospěl k závěru, že stěžovatel v žalobě nepředestřel tvrzení o nerovném zacházení oproti zaměstnancům ve srovnatelném postavení, a proto shledal tuto námitku nedůvodnou. Není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby za stěžovatele argumentaci domýšlel. Současně je třeba konstatovat, že městský soud se tvrzeními stěžovatele, z nichž dovozoval, že se jednalo o jeho „cílenou likvidaci“, dále zabýval v rámci vypořádání námítky účelovosti postupu vůči stěžovateli, kterou se bude povinen v dalším řízení znovu zabývat.

[40] Výše uvedený závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku spočívající v nevypořádání námítky směřující proti zákonnosti procesu přijetí systemizace a související změny organizační struktury nebrání tomu, aby se Nejvyšší správní soud vyslovil ke kasační námitce nesprávného právního posouzení retroaktivity prvostupňového rozhodnutí, jejíž posouzení není závislé na posouzení opomenuté námítky.

pokračování

[41] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, že prvostupňové rozhodnutí nemělo zpětné účinky. Jak uvedl městský soud, z jeho výroku jednoznačně vyplývá, že stěžovatel byl převáděn na jiné služební místo až ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, tedy nikoli zpětně ode dne zrušení služebního místa. Služební poměr stěžovatele tedy prvostupňové rozhodnutí neměnilo zpětně. Prvostupňovým rozhodnutím nebylo rozhodováno o zrušení systemizovaného služebního místa. Ke zrušení služebního místa, na které byl stěžovatel původně zařazen, došlo na základě změny organizační struktury v důsledku systemizace s účinností od 1. 1. 2020. Tím však ještě nedošlo ke změně služebního zařazení stěžovatele, a tedy ani přímému zásahu do jeho práv (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Ads 301/2018-45, č. 3945/2019 Sb. NSS). K tomu došlo až prvostupňovým rozhodnutím o převedení na jiné služební místo dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, jímž byl změněn služební poměr stěžovatele s účinky ode dne následujícího po dni doručení. Účinky rozhodnutí dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě nemohou nastat před zrušením služebního místa v důsledku systemizace, není však vyloučeno, aby nastaly později (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2023, č. j. 3 Ads 245/2021-69). Pokud služební orgán nemůže zaměstnanci přidělovat práci z důvodu neexistence služebního místa, musí být zaměstnanci vyplácen plat v plné výši (§ 106 odst. 3 zákona o státní službě). Je tedy jisté optimální, aby účinky rozhodnutí o převedení na jiné služební místo bezprostředně navazovaly na zrušení služebního místa v důsledku systemizace, pozdější účinky však nezpůsobují nezákonnost vydaného rozhodnutí o převedení a nemohou být důvodem jeho zrušení, které by ostatně nežádoucí situaci pouze prodloužilo.

[42] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud v napadeném rozsudku chybně označil jako žalovaného Generální finanční ředitelství. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 As 110/2018-37, č. 3804/2018 Sb. NSS, je v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebních poměrů žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni. Tato vada však neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť z obsahu spisu vyplývá, že v řízení před městským soudem udělil pověření k jednání zástupce generálního ředitele, který byl pověřen vedením Generálního finančního ředitelství. Vyjádření ke kasační stížnosti pak bylo správně učiněno jménem generálního ředitele Generálního finančního ředitelství. Nejvyšší správní soud nicméně pro účely dalšího řízení upozorňuje městský soud, že dle § 69 s. ř. s. je žalovaným správním orgánem funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni, tedy generální ředitelka Generálního finančního ředitelství.

V.

[43] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rušícím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2024

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu